

тя е умрѣла много рано, когато съмъ била още малка и едва я помня. До като не бѣхъ ослѣпѣла, азъ често пжти заставахъ прѣдъ огледалото да си припомня нейната фигура, но сега и отъ собственото ми лице останало само единъ мъгливъ споменъ, като за отдавнашна покойница. Една голѣма сѣнка падна и върху моя образъ. Врѣмето го заличава, както се затриватъ лицата на ония, които сж отдавна изчезнали“.

Госпожицата взема на колѣнѣтъ си слѣпото момиче, а то започна да опипва съ прѣсти косата ѳ, челото, очитѣ, — всичко, и тѣй като че искаше да имъ прѣдаде цѣлата онази жива чувствителность, която се криеше въ нейнитѣ прѣсти.

— „Колко си красива! Азъ сега те виждамъ, като че въ ржцѣтъ си държа отпечатанъ образа на лицето ти, изваянъ отъ мряморъ. Ти си моята млада майка“.

При тия думи тя отново обви съ ржцѣ шията на добрата госпожица.

И двѣтъ заплакаха, но не отъ скръбъ. А нѣщо леко ставаше въ душата имъ, като че отъ тамъ се откъсна една голѣма, много голѣма тежестъ. . .

Гатанка.

*Като царь корона носи,
Като везиръ гордо ходи,
Като воинъ сабя точи,
Сто жени, катъ турчинъ, води;
Славенъ и прочутъ пѣвецъ,
Храбъръ и великъ борецъ,
А избодва прѣдъ женитѣ
И на брата си очитѣ.*

*Ха, кажете сега кой
Може да е тозъ герой!*